

Londoni útbeszámoló

…és akkor valami nagyon szűk, sötét és állandóan ringadozó helyen tértem magamhoz. Már megint az anyaméh? De hát miért kellene megint megszületnem? Emlékezetem szerint már 27 éve volt egyszer valami hasonló (legalábbis azt mondják). Valami ilyesmi lehetett akkor is odabenn, csak az idő tájt egyedül voltam. Most meg, ha jól számolom, 47-en vagyunk idebenn. És köldökszínőrom sincs. Vagy lehet, hogy van? Várjunk csak. Hát nem lóg ki semmi a hasamból, de van mobilom. Az is egyfajta köldökszíneg.

Akkor mi ez a hely? Hogy fogunk innen valaha kijutni? Vagy ez már a cet gyomra? Te jó ég! Mindannyiunkat egyszerre felfalt? Ez valami brutális cetoszaurusz lehet. Körbenézek. Mit mondok majd a szülőknek, akik ránk bízta gyermekeiket? Huhh. Nem sérült meg senki. Mindenki ép. Akkor meg minek nyelt le minket ez a hal? Sehol sem fröcsög a vér, mindenkinek megvannak a végtagjai… Biztos valami férfi cet. Azért nem értem az egészet.

Várjunk csak… Lehet hogy ez egy…- ki sem merem mondani-…egy busz? Egy olyan hatalmas doboz, ami veszedelmes sebességgel száguldozik, és 4 óránként megáll egy kicsit?! Ó, igen. Semmi kétség.

Megkérdeztem, és azt mondták, hogy klinikai tesztek is bizonyítják a tényt, miszerint mi mind egy buszon vagyunk, ami átszeli a kontinenst Sárospatak London végpontokkal, útba ejtve Brüsszelt és Párizst. Hihetetlen. Még sosem jártam ezeken a helyeken, és most mind egyszerre hívnak! Erre én visszakiáltottam, hogy: „Megyek! És viszek még pár ÁVG-s diákat is!”- bár nem vagyok benne biztos, hogy hallották. Nem baj. Reméltem, megvárnak minket. És ha hiszik, ha nem, így is lett.

Megnéztük és bejártuk Brüsszelt, a szerény ékszerdobozt, átkeltünk a La Manche csatornán, nem kis meglepetést okozva a sirályoknak (régén láttak már ÁVG-s csoportot-örültek is!), majd átnavigálva a menetirány szerinti bal oldalra, brutalopitecus cetbuszunk rátért a lényegre. London egyre közelebb és közelebb került hozzánk. Csak jött és jött, megállíthatatlanul. Majd végleg elkerülhetetlenné vált a fúzió. Észrevétlenül ránk vetette magát a város, bekebelezve az egész buszt, ami harmincvalahány órával korábban minket, utasokat kebelezett be. Mit ne mondjak, kellemes felfalattatás volt. A fények, a feliratok, az épületek, az igazi, nem magnóból szóló angol beszéd. Az angoltanárok mennyországa. Körülöttem. Igen.

Szóval, a diákok és a kísérők éjszakára mind olyan rekeszébe kerültek ennek a hatalmas városhalmaznak, ahol a sztereotípiákat meghazudtoló, mosolygós, vicces, melegszívű családok láttak minket vendégül. A fiatalabbak délelőtti angol nyelvi tudásuk pallérozása töltötte ki, a délutánokat pedig a nevezetességek megcsodálása. Azt hiszem mindenki igyekezett a lehető legkevesebb időt felesleges pislogással tölteni, hogy minél több dolgot lásson, mert bizony ezek a másodperc törtrésznyi szembecsukások összeadódnak.

Erre az előbbire a szerelmes Párizsban is különösen odafigyeltünk, és mindent rögzítettünk fejben és szimkártyán is.

E város nevének legendája is figyelemreméltó. A Napkirály és a rizsporos alapozók hanyatlásakor egy borús szombati reggel így kiáltott a város népe egy szájból és torokból: „Pá! RIZS!” Azelőtt ugyanis, ha nem tudták volna elmondani, úgy hívták ezt a települést, hogy Hellórizs. De ez államtitok. Ezért ne is kérdezze senki, hogy kitől hallottam ezt a históriát.

Ha azonban kedves Olvasó, szeretne egy képgazdag előadás keretében még többet hallani, látni utunkról, jöjjön el iskolánkba, 2009. szeptember 17-én a fszt. 9-es terembe, mert van mit mesélnünk. Többek között arról is, hogy hogyan bántunk el a vérszomjas cetbusszal, hogyan kerültünk el 3 légi balesetet, és hogy hogyan nem találkoztunk egy szál angol celebbel sem.

Csicsek Éva